

„Nu vil vi ikke snakke mere om ham!“ erklærede Frøken Susse.

Hun satte sig hen paa Skødet af sin Ven, der havde skottet lidt mistænksomt til hende over Lorgnetten.

Men nu rejste A B D Carlsen sig vaklende op og slog i Bordet, saa Glassene dansede.

„Føj for den Lede! At du ikke skammer dig, Susse! For du er sgu den, der bedst veed, hvor de fire tusinde Krus gik hen, som Cajus sad for. Dersom du sier andet, saa vil jeg — A B D — sværge med tre Fingre i Vejret paa, at det er Løgn! De to Silkekostymer, som Cajus forærede dig, dem kan du vist ikke ha' glemt. Eller Diamant-Ørenringene og Armbaandet — hva? Og du husker vist ogsaa nok den Aften, da du blev saa svinefuld af Champagne, at du ragede Tallerkener og Glas og hele Møget ned af Bordet med Benene, saa Cajus bagefter fik en Regning paa 125 Kroner for ituslaaet Service.“

„Nu skulde du hellere ta' og holde op, lille A B D ... ellers faar du jo bare dit Krampeslag i Mellemgulvet,“ spottede Sangerinden med Armen om sin Vens Hals. Og næppe havde hun sagt det, før han virkelig blev standset af en slem Hikke og maatte sætte sig.

Men et Øjeblik efter røg han op igen, rakte sit Glas i Vejret og forkyndte, at Cajus var en Gentleman for Gud.

„Lad ham saa være Tyv og Tugthuslave i Menneskers Øjne! Jeg agter og ærer Cajus som en god Kammerat. Han var engang min Ven, og hvad der siden kom os imellem, kan det være lige meget med. Men de store